

så ikke så meget, den må sådan set godt trække ud i al evighed.

Men det, der står tilbage, og som hr. Per Ørum Jørgensen jo ikke svarer på, er: Hvad ville i grunden være problemet ved, at Danmark havde mulighed for at forbyde den her tilsætning til rugbrød; hvad ville problemet være?

Jeg er med på, at et stort flertal her i Folketinget har været med til at indgå aftaler, der gør, at EU-reglerne nu er, som de er, men ville der være nogen problemer i, at de regler blev lavet om, sådan at vi i Danmark fik mulighed for at forbyde de her ting?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Nu er det jo meget sjældent, at vi er i en situation, hvor vi bliver pålagt nogle ting, som vi måske reelt ikke er interesserede i. Det skal retfærdigvis siges, at spørgsmålet om rugbrød jo er en afgørelse, der nu ligger i Kommissionen. Vi afventer den afgørelse, så derfor skal vi vel ikke drage for hastige konklusioner, så længe den sag endnu ikke er afgjort.

Men jeg mangler et svar fra hr. Per Clausen på, hvad alternativet reelt er til, at vi har et grænseoverskridende samarbejde på så vigtigt et område som fødevarer sikkerhed.

Formanden:

Tak til hr. Per Ørum Jørgensen. Så er det fru Lone Dybkjær som ordfører.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg skal, selv om den konservative ordfører som sædvanlig ønsker at snakke med ministeren, når jeg går på talerstolen, blot sige, at jeg denne gang er helt enig med ministeren, hvad jeg jo altså ikke var ved den sidste anledning.

Jeg synes, det er vigtigt at understrege, også over for forslagsstillerne, at EU faktisk ikke har givet tilladelse til anvendelsen af det her stof.

Når så ministeren siger, at han vil følge udviklingen, håber jeg, at ministeren gør det, som han er blevet pålagt i Europaudvalget, nemlig prøver at arbejde aktivt med den her sag for at forhindre, at Kommissionen går hen og træffer den ifølge vores opfattelse forkerte afgørelse, nemlig giver tilladelse til at putte fytoestroler i rugbrød.

Kl. 21.00

Det mener jeg meget alvorligt, for jeg tror stadig væk, at det kan være muligt i denne proces at påvirke Kommissionen. Kommissionen er jo

ikke forpligtet til at give en tilladelse. Kommissionen er forpligtet til at træffe en afgørelse på et tidspunkt, men ikke forpligtet til at give en tilladelse. Det er Kommissionens eget ansvar.

Så kommer jeg til det, som hr. Per Clausen også har nævnt ved nogle lejligheder: Er der noget i vejen for, at vi bruger denne tænkepause til netop at diskutere den her type af ting? Det synes jeg bestemt ikke der er.

Jeg har faktisk også rejst det spørgsmål i Europaudvalget, og netop i den her type sager synes jeg, man skulle spørge sig selv: Sig mig lige engang, har vi den rigtige kompetencefordeling, når det drejer sig om den her type sager? Er det klogt, at Kommissionen har så stor en magt, når det drejer sig om den her type sager, som Kommissionen har i dag? Og er der derfor nogle områder, hvor vi faktisk skal ændre på beslutningsgangene? Det er noget af det, jeg synes, vi skal vurdere i forbindelse med tænkepausen. Det synes jeg er meget vigtigt.

Jeg er sådan set også enig med hr. Per Clausen i, at der egentlig ikke bør være noget i vejen for, at man tillod landene – så ville det jo ikke kun være os – at få nogle undtagelser på nogle enkelte områder. Det synes jeg ikke der er noget i vejen for, og jeg synes oven i købet, det vil jeg også godt sige til ministeren, at der er gode argumenter for det.

Det er jo en kendt sag, at det kniber med den folkelige opbakning til EU-projektet; det står måske i virkeligheden ikke værst til i Danmark lige i øjeblikket. Vi kan godt snakke om den grænseoverskridende handel og alt det der, det kan være udmærket, men nogle af de her sager, hvor man absolut går ind på ømme områder, set med Danmarks øjne, er jo ikke med til at skabe opbakning til projektet. Der er jo ingen grund til, at vi belemres med det.

I forbindelse med denne tænkepause håber jeg også, at ministeriet overvejer lidt, om der er nogle sager af den her art, hvor man må sige, at det her må vi altså rette op på i forbindelse med en eventuel ny traktat. På en eller anden måde kommer der jo et eller andet, noget skal der jo simpelt hen laves. Vi udvider nu til 27 lande, og så skal der ske nogle ændringer i den eksisterende Nicetraktat. Og jeg synes, det her er et oplagt eksempel. Der er også andre eksempler, vi arbejder med i udvalget, men jeg synes bestemt, at denne tænkepause skal bruges til at se, om vi skal ændre procedurerne, og om der er steder, hvor vi ønsker undtagelser.